

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

ZELFBSCHIKKINGSRECHT.

Inzake Nederlandsch-Indië is gesproken over het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. En dit is verdedigd met een verwijzing naar het handvest der vereenigde volkerenorganisatie, waarin dit zelfbeschikkingsrecht is vastgelegd. De naam zegt reeds wat het zelfbeschikkingsrecht beteekent. Het houdt in, dat alle volkeren het recht hebben om over zichzelf te beschikken, om zelf uit te maken welken staatsvorm en welke regering zij zullen hebben.

Dit zelfbeschikkingsrecht heeft zijn oorsprong in het paradijs, waar Adam weigerde langer aan den Heere de beschikking over zijn leven te laten en zich met zijn leven ter beschikking van den Heere te stellen. Hij gaf de gebondenheid aan den Heere prijs om over zichzelf te gaan beschikken naar eigen believen. Hij meende daarmede de vrijheid te verwerven, maar dit was een droombeeld. Ware vrijheid is er alleen in de gebondenheid aan den Heere. Dat is het klimaat waarin de mensch vrij kan leven en ademen. Want daarop is hij in zijn schepping aangelegd. Hij is gemaakt naar Gods beeld, opdat hij met den Heere in verbondsrelatie zou staan en zou leven. In die verbondsrelatie kan hij zich vrijelijk ontplooiën naar zijn aard waarmede de Heere hem heeft begiftigd. En dat is toch vrijheid wanneer het leven zich kan ontplooiën naar zijn aard, in overeenstemming met zijn aanleg, niet gehinderd door banden, die oorspronkelijk aard en aanleg willen ombuigen naar een anderen kant.

De revolutionaire vrijheid wil altijd losmaking van alle banden, ook van die, welke bij 's menschen scheppingsaard behooren. Zij miskent alle gezag, goddelijk en menschelijk, dat wettig gegrond is. De revolutie verwerpt den band aan God en de door God gemaakte banden tusschen de menschen. Zij heeft haar wortel in ongelooft zooals Groen van Prinsterer in zijn meesterlijk werk „Ongelooft en Revolutie” zoo prachtig heeft doen zien. Zij ziet alle menschen als aparte, losstaande, zelfstandige wezens, individuen, die over zichzelf hebben te beschikken. Zij zijn allen hun eigen koning en hun eigen onderdaan. Daarom is in de staatkundige samenleving het gezag, de soevereiniteit bij het volk (volkssovereiniteit). Bij onderlinge afspraak slechts dragen al deze soevereine, koninklijke individuen hun koninklijke waardigheid over aan een ander, één persoon of een college van personen, die (dat) dan namens het volk regeert. Het volk heeft echter in alles de uiteindelijke beslissing. Dat maakt door stemming uit of de regering zal aan blijven, ja dan neen. Dat beslist ook over alle wetsontwerpen. Zoo heeft het volk naar de revolutionaire theorie vrijheid.

Nu kan het evenwel gebeuren, dat er ten aanzien van een bepaald wetsontwerp geen eenstemmigheid bestaat. De een stemt voor en de ander tegen. Maar het resultaat is, dat het bij meerderheid van stemmen wordt aangenomen. Hoe zit het dan met de hooggevoemde vrijheid? Want dan gaat toch de meerderheid aan de minderheid haar beslissing opleggen. Dan wordt toch de minderheid gedwongen om zich naar de meerderheid te schikken. En het zelfbeschikkingsrecht, de individuele vrijheid is van de baan.

Hoort hoe Rousseau, de groote profet van de leer der volkssovereiniteit, deze moeilijkheid oplost: Wanneer men in de volksvergadering een wet voorstelt, dan vraagt men van hen (de leden der vergadering) nu juist niet, dat zij het voorstel goedkeuren of verwerpen, maar of het al dan niet in overeenstemming is met den volkswil, die de hunne is;... wanneer dus de mening, tegengesteld aan de mijne, de overwinning behaalt, bewijst mij dat niets anders dan dat ik me had vergist, en dat datgene wat ik aanzag voor den algemeenen volkswil, het niet was. Als mijn persoonlijke mening het had gewonnen, dan had ik iets anders gedaan dan wat ik eigenlijk had gewild, m.a.w. dan was ik niet vrij geweest... Wie weigert te gehoorzamen aan den algemeenen volkswil zal er toe gedwongen worden door het geheel: hetgeen niets anders beteekent dan dat men hem zal dwingen om vrij te zijn¹⁾.

Groen van Prinsterer voegt hieraan toe: „De vrijheid is onderwerping aan de Wet. Wij zeggen het ook; zoo de wet op erkenning van den hoogsten wetgever en op onderwerping aan zijne geboden, ook in verband met nationale regten en historische volksoontwikkeling, berust. Maar wij zeggen het niet, zoo de wet de wil, het goedvinden der meerderheid is:... Als de vrijheid het onvoorwaardelijk gehoorzamen aan menschelijk welbehagen is, dan is zij een hersenschim²⁾.”

Revolutionaire vrijheid en dwang gaan hand in hand.

Drogredenen als deze hebben we ook kunnen hooren in de bezettingsjaren. Een van de artikelen, die Max Blokzijl, door de bezettende macht toegevoegd aan de redactie van „De Standaard” (N.B.), in dat blad schreef, handelde over persvrijheid in Duitschland. Volgens dit artikel was er in Duitschland volkomen persvrijheid. Elk journalist kon vrijelijk zijn meening zeggen. Mits deze meening uiting niet in strijd kwam met het staatsbelang. En wat dat staatsbelang was, dat weten we.

Volgens de bezettingsautoriteiten mocht Nederland vrijelijk beschikken over zijn toekomstigen status in Europa. Maar die status van Europa hield dan toch maar dit in, dat Duitschland met zijn nationaal-socialisme er de hegemonie had.

De vereenigde volkeren spreken zeer dierbaar over zelfbeschikkingsrecht. Maar Engeland denkt er niet over om dat zelfbeschikkingsrecht toe te passen in zijn dominions. En Frankrijk ziet er geen been in om zich te mengen in de aangelegenheden van het Spaansche volk en om de vereenigde volkeren voor dit zijn karretje te spannen. (Deze opmerking houdt natuurlijk niet in, dat ik het Franco-regiem toejuich.) En diegenen in ons land, die zelfs het huidige Kabinet nog niet „vooruitstrevend” genoeg vinden ten aanzien van Nederlandsch-Indië, willen door stakingsmaatregelen dit Kabinet dwingen zich te bemoeien met de Spaansche kwestie.

Ja, ja, het zelfbeschikkingsrecht doet dienst zoolang het in het denkraam te pas komt, zoolang het gebruikt wordt om de socialistische en communistiche ideeën te verwezenlijken, maar het wordt overboord gezet wanneer de „zelfbeschikkings” een anderen kant uit willen. Dan gaat men dwang gebruiken. Dan gaat men — in de lijn van Rousseau — hen dwingen om „vrijelijk over zichzelf te beschikken”, dan gaat men hen dwingen om „vrij te zijn”. O, schoone revolutie!

En nu Nederlandsch-Indië. Het Nederlandsch-Indische „volk” moet over zichzelf beschikken. Hier hebben we een miskenning van de cultuur en van de historie. Een miskenning van de historie, die zoolang een band gekend heeft tusschen Nederland en Indië.

Een miskenning van de cultuur. Want er bestaat geen volk van Nederlandsch-Indië. In ons Insulinde leven vele volkeren, zeer verschillend in taal en zeden en ontwikkeling. En onder die volkeren zijn er, die ook in de tegenwoordige omstandigheden hun aanhangelijkheid aan Nederland betuigen.

Moet het nu zoo, dat al die aparte volkeren zelfbeschikkingsrecht gaan uitoefenen, zoodat ze deels aan Nederland verbonden blijven, deels van Nederland onafhankelijk worden?

Of moet het zoo, dat alle Indische individuen hun stem uitbrengen en dat dan de meerderheid beslist voor het geheel en de minderheid gaat dwingen tot „vrijheid”?

Dat laatste wil de revolutie. Het zou haar niet wegevallig zijn wanneer bij een eventuele volksstemming de bevolking van Nederlandsch-Indië in meerderheid koos voor den band aan Nederland. Het doel, dat zij wil bereiken, is de „democratisering” van Indië. En die kan niet komen zonder dat de band aan Nederland verbroken wordt. Want het bestaan van dien band is in strijd met de democratie. Desnoods wil de revolutie wel tot die democratisering dwingen. De radicalen onder haar aanhangers zouden er wellicht geen bezwaar tegen hebben, dat (bepaalde) vreemde wapenen aan Indië de „vrijheid” gingen geven, met verloochening van alle zelfbeschikkingsrecht. Als hun doel maar bereikt wordt.

Het revolutionaire zelfbeschikkingsrecht berooft tenslotte van de waarachtige vrijheid, die slechts bloeien kan in onderwerping aan de van God gestelde ordnantien, in onderwerping aan het van God gegeven gezag, in gebondenheid aan de door God gelegde banden.

Sappemeer.

B. JONGELING.

1) Quand on propose une loi dans l'assemblée du peuple, ce qu'on leur demande, n'est pas précisément s'ils approuvent la proposition ou s'ils la rejettent, mais si elle est conforme ou non à la volonté générale qui est la leur;... quand donc l'avis contraire au mien l'emporte, cela ne me prouve autre chose sinon que je m'étois trompé, et que ce que j'estimois être la volonté générale ne l'étoit pas. Si mon avis particulier l'eût emporté, j'aurais fait autre chose que ce qu'avois voulu, c'est alors que je n'aurais pas été libre.... quiconque refusera d'obéir à la volonté générale, y sera contraint par tout le corps: ce qui ne signifiera autre chose sinon qu'on le forcera d'être libre.

Aangehaald uit Groen van Prinsterer, Ongelooft en Revolutie, tweede uitgaaf 1868 blz. 197/8, 2) a.w. blz. 198/9.

IN PERSCHOUWING

Indrukken betreffende „de revisie-synode”.

De R. Koolstra schrijft in de Gereformeerde Kerkbode van Almelo:

Zie, dat het onrecht gehandhaafd blijft. Zie, dat er niets veranderd is. Zie het, vrijgemaakt en ook allen, die nog binnen de muren der Geref. Kerken zijn. Zie het en trek Uw conclusies.

Even later over „samenspreking”:

Laten we nu onzerzijds eerst even vaststellen, dat een vruchtbare basis hiervoor ontbreekt. Nu is het onze beurt om te zeggen: er is niets veranderd. En dit is nu eens geen fabeltje.

In „Kerknieuws” (Sappemeer) schrijft De B. Jongeling:

Het is toch wel duidelijk, dat de Gereformeerden (synodaal) nooit zullen medewerken aan de totstandkoming van een formule die essentieel afwijkt van de thans vastgestelde en aangenomen. Het is ook wel duidelijk, dat men daar nooit zal loslaten de „in 1905 en 1942 beleden waarheden” die ook in de nieuwe formule moesten worden gehandhaafd en inderdaad zijn gehandhaafd. Moet nu, samen met ons en de Chr. Geref., nog weer een nieuwe formule worden gezocht, dan zal men daarin ook die „waarheden” willen handhaven.

Zoo is alle eenheidsstreven reeds bij den aanvang ontkracht. Want er is van terugkeer aan den anderen kant niets te bemerken.

„Jehovah's getuigen”.

In „Ons Kerkblad” (classis Apeldoorn) schrijft ds 't Hart van Wezep o.a.:

Om hun fanatiek drijven, om hun openlijke verachting van alle Overheid en Gezag, om hun dienstweigering en hun anarchistisch optreden, werden ze vooral in Duitschland onder Hitler vervolgd.

Het is ook bekend genoeg, dat de „Jehova's getuigen” hier in ons land tijdens de Duitse bezetting gearresteerd werden en velen van hen zijn mishandeld in gevangenis en concentratiekamp.

Dit wordt nu door de propagandisten der secte verteld, en men stelt het dan voor, alsof de Jehova's getuigen zulke goede Nederlanders waren, dat ze opgepakt werden! Ze zouden om hun echt-nationale houding lof verdienen!

Maar dat is misleiding!

De „Jehova's getuigen” zijn niet als trouwe Nederlanders gearresteerd, niet omdat ze onze Vorstin trouw bleven en onze Nederlandsche Overheid, want ze zouden ook hier dienstweigeren, — maar omdat ze tegen alle Overheid vijandig staan. Ze verklaren Staat en Overheid instrumenten van Satan, die zoo spoedig mogelijk moeten vallen en daarom zoo heftig als 't kan moeten tegengestaan worden.

Ze beschouwen de Kerk als het groote Babylon, dat vallen moet! Geen wonder dus, dat ze prediken, dat men de Kerk moet verlaten.

Men zal dan ook geen „Bijbelvorscher” ontmoeten, die lid is van eenige Kerk.

Ze vallen dus onder wat ons Avondmaalformulier noemt: degenen die secten en mitterijen in Kerkelijke- en wereldlijke regeringen begeeren aan te richten!

Terwijl ze voorvechten door den Heiligen Geest te spreken, blijkt uit hun woorden en daden een andere geest — de Geest van den Antichrist.

Geen Führer naar socialistisch ontwerp.

Het Handelsblad schrijft over de van boven af geregelde organisatie van het bedrijfsleven:

Minister Vos meende het alleen wel af te kunnen. Daarbij werd hij voorgelicht door een inmiddels naar elders vertrokken hoofdamtenaar, die in zijn dissertatie over dit onderwerp den minister aanspoorde zich „recht te houden” tegen „druk uit de ondernemers- en arbeiderswereld” en met „verbeten wil” „het allerbeste” tot stand te brengen en „als krachtige regering” een „resolute keuze” te doen. Het klinkt alles even flink; welhaast als echo van een taal, die wij gelukkig dagelijks niet meer hooren.

Bedoelde dissertatie luidt:

Mr J. F. de Jongh: De organen der Sociaal-economische Ordeering; N.V. Arbeiderspers, Amsterdam.

Het voorontwerp vond critiek:

Al dadelijk kan worden geconstateerd, dat het voorontwerp vrijwel nergens algehele instemming heeft gevonden, zelfs niet bij 's ministers partijgenooten. Dit behoeft geen verwondering te wekken. Het voorontwerp was volkomen theoretisch opgezet en hield geen rekening met de practijk van het zakenleven.

Zoo eischte b.v. Jhr mr Van der Goes van Naters (P. v. d. A.) de noodige remmen tegen overschrijding van bevoegdheden, de noodige zekerheid, dat de menschelijke persoon niet in het gedrang komt en waarborgen tegen detoernement de pouvoir. Anderen keerden zich zeer scherp tegen de figuur van den regeringscommissaris als leider van het bedrijfschap. Vooral in christelijke kringen had men bezwaar. De heer Smeenk zeide b.v., dat men den indruk krijgt, dat de „Führer” uit de organisatie-Woltersom is overgestapt inde nu ontworpen figuur.

Het H.-bl. besluit:

Wij vertrouwen echter, dat minister Vos verstandig genoeg zal zijn om zich tot een dergelijke „Führer”-tactiek uit de slechtste dagen van den oorlog, niet te laten verleiden.

Het blad „vertrouwt”. Niet ieder zal het doen.